

Carl Faust i la seva passió per la natura

Enguany se celebra l'any dedicat a aquest alemany que va crear el Jardí Marimurtra de Blanes

Mentre els badocs es perden pels passeigs/ rumbeja el llor i esclata la berbena,/l'alt cactus veu la lava d'atzavares/ com, entre els pins, rossola pels penyals". Amb aquest fragment el poeta Josep Pujol descriu Marimurtra, el jardí botànic creat a Blanes per Carl Faust, l'alemany establert a Catalunya des de la seva joventut i que va viure enamorat de la natura. El jardí és, actualment, una de les joies de la localitat de la Selva i no perquè sí. Qualsevol visitant n'entendrà les seves excel·lències ràpidament, fent quatre passes pels seus camins entre vegetació Mediterrània o el seu emblemàtic Temple. Tot i que la instal·lació va més enllà i també té com a objectiu la investigació de la natura.

Dimarts passat es va complir el 60è aniversari de la mort del seu creador: Carl Faust, i es va donar inici a la celebració de l'any que ha d'homenatjar aquest personatge clau per a la història de Blanes. Faust, nascut a Alemanya el 1874, va arribar a Barcelona amb només 23 anys mogut per l'impuls de conèixer el sud d'Europa, arran de les lectures de Goethe, i gràcies a una oportunitat de feina. Així, va entrar a treballar a una empresa dedicada al món de les aixetes d'aigua i la instal·lació de calefaccions, tot i que des de sempre el que li havia interessat era la natura i les ciències naturals, segons destaca Josep Maria Camarasa, patró de la Fundació Faust i biògraf del personatge. El negoci, doncs, va anar rutllant i en poc temps Faust va muntar amb un altre soci la seva pròpia empresa en el sector (Faust i Kammann, SA, que encara funciona). El negoci els va funcionar molt bé i de 1909 a 1920 l'empresa va passar de 100.000 pessetes a un capital d'un milió.

A Faust li agradava l'esport i en la seva estada a Barcelona, va freqüentar el gimnàs on es va crear el Barça (al carrer Pintor Fortuny) i també el Club Natació Barcelona. De fet, arran de jugar a waterpolo -que en aquell moment es practicava a les platges- va conèixer Blanes i, segons Camarasa, "en va quedar enamorat". Així, a poc a poc, va anar freqüentant la localitat i el 1918 ja hi comença a comprar terrenys per construir el jardí botànic. Un any després ja n'encarrega el projecte per fer la casa de l'entrada i cap a 1920 s'inicia la construcció.

Des de sempre, la seva passió havia estat la natura i el 1924 decideix fer un pas més i es desvincula de la gestió de l'empresa per dedicar-se al jardí, tot i que queda com a accionista per tenir uns ingressos regulars. En aquell moment, doncs, Faust s'implica al màxim en el jardí i s'envolta dels millors botànics del moment (Josep Cuatrecasas, o Pius Faniquer, entre d'altres). Així, el jardí es va construir i just abans de la Guerra Civil ja era pràcticament com és a l'actualitat. Al llarg de la guerra, Erick Svenson serà l'encarregat de gestionar el jardí, ja que Faust era fora de l'Estat quan va esclatar la guerra i es va mantenir a l'estranger durant tota la guerra. Es declarava totalment neutral i, després, a la segona Guerra Mundial també. Segons explica Camarasa, tenia un esperit "internacionalista" i, per tant, no s'alineava amb els nacionalismes i mai va tenir cap mena d'afinitat amb els nazis.

Així doncs, al llarg de tots aquests anys, primer va viure a Barcelona -tenia un pis a Gran de Gràcia- i ja més endavant a Blanes. La seva estada a la localitat de la Selva, però, era prou curiosa. Tot i tenir casa als jardins, dormia i esmorzava a la fonda Can Patavano, que es trobava just davant de la seva estàtua actual al passeig de Mar, i després passava tot el dia als jardins. El menjar de tot el dia, però, també se l'emportava de la fonda. En l'aspecte personal, segons destaca Camarasa, Faust era "francmaçó" i tenia "mentalitat d'ONG", ja que sempre li agradava dedicar-se als altres i defensar el feble. Molt al final de la seva vida es va acostar als jesuïtes i es va acabar convertint al catolicisme. En l'aspecte íntim, va ser solter tota la vida i, a banda d'una declaració d'amor de joventut a la qual va ser rebutjat, no se li coneix cap parella ni relació al llarg de tota la seva existència, "ni de dona ni d'home".

Durant el franquisme va tenir alguns problemes, perquè havia creat la seva fundació internacional i el règim volia l'autarquia. Però Faust volia conservar la seva obra quan ell faltés. En no ensortir-se'n, el 1951 va acabar creant la

fundació actual amb patrons catalans i de fora, que s'adaptava millor a les normatives del règim. Finalment, una de les seves facetes més destacades va ser la de mecenes de les ciències naturals, i l'ajuda a botànics que havien estat represaliats pel règim. En aquesta etapa, a més, va dedicar diners i esforços per formar a un "jove que prometia": el científic Ramon Margalef. En definitiva, Faust va ser un home enamorat de la natura i dedicat als altres.

Jordi Vera

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/comarques/2012/04/29/carl-faust-seva-passio-natura/559521.html?utm_source=rss